

MENKIBE: Yetim Abdullah

Abdullah, on yaşlarında iken bir savaşta babasını kaybetmişti. Annesi de evlenince üvey baba Abdullah'ı istememişti. Bir bayram günü Abdullah, yine bir kenara oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Cıvıldaşan çocuklara bakıp ağlıyordu. O sırada oradan Peygamberimiz geçiyordu. Oyun oynayan çocukları seyretmek için biraz durdu. Gülümsedi. Birkaç çocuğu okşadı. Sonra Abdullah'ı gördü. Kenarda durup ağlaması dikkatini çekmişti. Yanına gitti ve niçin arkadaşlarıyla oynamadığını, niçin ağladığını sordu.

Abdullah, Peygamberimizi tanımıyordu.

- Amca dedi, babam bir savaşta şehid düştü, annem evlendi. Yapayalnız kaldım.

Ne yiyecek bir dilim ekmeğim, ne giyecek yeni bir gömleğim var; bu yüzden arkadaşlarıma katılamıyorum. Peygamber efendimizin mübârek gözleri doldu.

- Peki Abdullah dedi, sen Hasan ile Hüseyin'e kardeş olmak ister misin?

- Çok isterim.

- Peygambere torun olmak ister misin?

- Çok isterim.

- Öyleyse yürü bize gidelim, bundan sonra benim torunumsun.

Abdullah, ancak o zaman Peygamberimizin karşısında bulunduğunu anladı ve ellerine sarılıp öptü. Birlikte eve gittiler. Abdullah'ın karnı güzelce doydı. İlk defa yeni elbiseler giydi ve Peygamberimizden izin alıp tekrar çocukların arasına döndü.

Ama bu sefer kenardan seyretmiyordu. Oyuna katılmış, onlar gibi hoplayıp zıplamaya başlamıştı. Çocuklar bu değişikliği merak edip Abdullah'a sordular:

- Ey Abdullah, bir saat önce ağlıyordun, üstün başın dökülüyordu. Şimdi bakıyoruz yeni elbiseler giymişsin, aramıza katılıp oynuyorsun. Sebebi nedir?

Abdullah memnun memnun gülümseyerek dedi ki:

- Benim yerimde olsaydınız siz de sevinirdiniz. Ben hazret-i Ali ile hazret-i

Fâtıma'ya evlat, Hasan ile Hüseyin'e kardeş, Peygamber efendimize de torun oldum.

Çocuklar gıpta ile iç çektiler. Bir ağızdan şöyle dediler:

- Keşke biz de senin gibi yetim kalsaydık da, Peygamberimizin torunu olma şerefini kazansaydık. Sana imreniyoruz Abdullah!

Kaynak: Gençlerin Rehberi